

Har han en saadan Ret, som han paaberaaber sig i Brevet, maa han uregelmæssig ogsaa kunne gjøre Brug af Midler til dens Fremtvængelse. Jeg tror ikke, at han har en saadan Ret. Jeg har derfor i Grunden ikke taget mig Sagen saa nær for mit eget Vedkommende, da jeg ikke frygter for, at jeg skulde have gjort Noget, som han skulde have Ret til at sætte mig i Brummen for. Men dersom nu en Mand bliver sat i Arrest og maa sidde der i lang Tid, bliver underkastet et pinligt — kan jeg gjerne sige — Forhør osv., hvad Ret har han saa overfor vedkommende Politimester, naar Forhøret ikke leder til, at Vedkommende sættes under Eiltale? Han maatte have Ret til at faae Opriisning af vedkommende Politimester, som efter min Mening har gjort et saadant Overgreb, til at faae Erstatning for Tort, Vresfornærmelse, Tidsforløb og undertiden Vengetab. Kan vedkommende Mand f. Ex. faae fri Proces, dersom han er uforsvarende, til at sagsøge denne Politimester? Det veed jeg ikke, og det er vel ogsaa tvivlsomt. Jeg draager saadanne Momenter med ind under denne Forespørgsel, fordi det muligvis kunde foranledige den høitærede Justitsminister til at give et lille Svar derpaa. Saa siger han endvidere i sit Brev: „Jeg har jo ikke nogen Grund til at tro, at De vilde arbejde paa, at slige Optøier gaa uopaaatalt hen, eller paa at fremme en anden Afgjørelse end den, Sagen efter sine egne Omstændigheder maatte fortjene“. At jeg skulde ville gaa ud paa at fremme en anden Afgjørelse af Sagen, end den efter sine egne Omstændigheder maatte fortjene, siger Politimesteren. Ja, jeg vil rigtig nok sige, at, dersom det staaar saaledes til her i Landet, at En eller Anden kunde have den Indvirkning paa en Minister, at der derved kunde fremmes en anden Afgjørelse af en Sag, end den efter sine egne Omstændigheder fortjener, saa tror jeg virkelig, at det staaar daarligere til med Retsværdigheden her i Landet, end det hidtil har Ord for, og meget daarligere, end jeg tror, at det staaar sig. Det er nu min Opfattelse af dette Spørgsmaal, at, naar Ministeriet skal afgjøre, om det vil bevilge en saadan Appel, da maa det gaa ud fra, hvorledes den affagte Dom er begrundet; men for at faae Kjendskab dertil, tror jeg ikke, det var nødvendigt at vide, om Andragendet var indleveret til Ministeriet af mig eller ikke. Naar jeg før talte om Arrest, saa har man jo Exempler paa, hvor let en Mand kan blive arresteret. Jeg kan navnlig anføre et Exempel derpaa fra en Sag, som jeg tror neppe er til Ende, men jeg har haft Leilighed til at gennemlæse alle Forhørsakterne, saa at det, jeg vil sige, kan konstateres. En Mand var sigtet paa anden Haand af en Mand, som ikke havde sin Kundskab fra Andet end et 3½ Aars Barn, medens han selv var saa fuld, at han slet ikke kunde huske, hvad der var foregaaet, og af Forhørsakterne fremgaar det ikke, at noget af de

hest af det, Barnet havde sagt, men hvad stete? Manden blev arresteret og maatte sidde 8—9 Dage, han maatte nemlig sidde fra den 15de til den 24de; saa blev han løsladt, og af Forhørene ses ikke Andet end, at dermed var den Historie forbi. Derfor siger jeg, at man kan heraf se, hvor let det kan ske, at Arrest kan foretages paa en Mand, uden at det efter min Opfattelse har været berettiget eller nødvendigt. Naar Manden blev tilkaldt til Forhør, hvor han ikke vilde eller kunde afgive en saadan Eiltale, som Politimesteren ønskede, og det heller ikke af de Vidner, som vare afhørte i Sagen, kunde stadfæstes, at det var saaledes, som den anden havde foregivet, tror jeg dog, at Politimesteren ikke havde haft nødvendig at være saa streng at lade Vedkommende arresteres, men det gjorde han. Jeg skal tillade mig at anføre et Exempel, som ogsaa viser, at jeg ikke er den eneste, som tror mig at være gaaet for nær af den samme Politimester, som jeg sigter til. Det er en Sag, der er foregaaet for tre Aar siden. Der var en Redaktør, som boede i den By, hvor Politimesteren er. Han havde optaget en lille Artikel i sit Blad, iøvrigt en meget besæden Artikel under et Merke, og denne Artikel indeholdt en Anmodning til Sundhedskommissionen der om at forebygge det, man kalder en forpestet Nøg fra Kalkovne, og sørge for at skaffe den af Veien, fordi den var til stor Gene og meget usund for Beboerne. Den samme Dag, som den Artikel stod i vedkommende Avis, kom der Bud om Formiddagen fra Borgmesteren til Redaktøren, om han vilde komme op til ham om Eftermiddagen Kl. 3, da han havde Noget at ville tale med ham om. Jeg kan forudsætte den Bemærkning, at Redaktøren altid tidligere havde staaet i et meget venstabeligt og godt Forhold til Politimesteren, navnlig havde de i flere Aar siddet sammen i Byraadet, og om de ogsaa i enkelte Punkter kunde have forskjellig Mening, kunde de altid tale sammen, som den ene Mand taler overfor den anden, selv om der er Meningsforskjel imellem dem. Efter den Ordre, Redaktøren havde faaet, gik han ned til Borgmesteren for at faae at vide, hvad det var, han vilde sige ham; men Redaktøren var neppe kommen indenfor Døren, spænd Borgmesteren i de heftigste Udtryk bebrejdede ham, at han havde optaget denne Artikel i Avisen, og Redaktøren kunde ikke huske — det staaar at læse i denne Avis, jeg her holder i Haanden — alle de Udtryk, Borgmesteren brugte; men blandt Andet kunde han aldeles bestemt erindre, at Politimesteren havde sagt, at han fandt det tølperagtigt af Redaktøren at optage en saadan Artikel i sin Avis. Redaktøren blev jo noget ilde tilmode over en saadan Eiltale, naar han var bleven indbudt til et Slags Besøg. Han vilde ogsaa tage til Gjenmæle mod Politimesteren, men det var ham umuligt at faae